

жавната сигурност - Никола Гешев. Помъчили са се с шперц да отворят входната врата, обаче ключът е стоял отвътре, не са могли да я отворят, тогава започват да тропат, да тласкат по нея. От шума се събудихме. Ставам и отварям пътната врата. Срещу мен няколко души - агенти, насочили пистолетите си, ми извикват: "Стой, кой си ти?" Отговарям /за чудо спокоен/: "Домакинът, какво искате посред нощ?" Първата им дума бе: "Трайчо Костов тук ли е?" Отговорих им: "Тук е". - Къде е?" - "В стаята на леглото си". Втурвам се навътре, обаче в това време Трайчо отива в клозета, скъсва и книжата, които е имал у себе си, пуца крана и водата отнася всичко в канала. Там го заловиха, извеждат го в стаята, обискират ни, нищо не намират, вкопчиха белезници по ръцете ни, извеждат ни навън. Отвън какво виждаме /къщата ни околоръст има дворно място/, отворед обградени сме от много въоръжени полицаи. Вероятно са смятали, че сражение ще водят. От съседната улица доведоха два камиона - линейки, на първия качиха Трайчо, на втория - мене, обградени от агенти. Откараха ни в Дирекцията на полицията. Изолираха ни в две отделни килии, лишени от всякаква връзка с външния свят, при оскъдна храна, само на хляб и сол. А за спане на полото ~~дхх~~ дхх дхх, без завивки.

В него момент жена ми беше болна, на легло. При изкарването ни от къщи тя извика на агентите: "Къде ги отвеждате тия добри хора?" Изругаха я: "Ти тепърва що има да видиш!..." Малолетният ни син Георги наблюдаваше цялата сцена със свито детинско сърце. Раздялата бе трогателна. След нашето арестуване няколко агенти останали в къщи, всичко разровили, но нищо не открили. От тях четирима души 4 дни са държали семейството ми под домашен арест. Устроили са капан - да дойде някой нелегален и него да хванат. Напразно е било чакането им. Но вместо това пък всичко из-
пояли, що имало в къщи и задигнали 400-те лева, що сме имали.